

VYZNÁNÍ A ZÁSADY CB

Plenární jednání: Život všedního dne Manželství, rozvod, druhý sňatek (B. Matulík, P. Geldner)

Úvod

Zhruba asi před rokem jsem do Života víra napsal článek o „Chození s nevěřícím“. Na internetu potom patřil jak mezi nejčtenější, tak mezi nejkomentovanější. Ty reakce byly pochopitelně velmi rozmanité a široké od velmi přejných až po velmi kritické. Pochopitelně.

Jeden z těch názorů mne zaujal a uvízl v paměti dodnes. Nevím, odkud ten mladý bratr byl, z jakého sboru. Ani vlastně nevím, zda byl mladý ... a konec konců, jestli to nebyla sestra.

Nicméně tento příspěvek vyjadřoval poměrně velké překvapení nad tím, proč to vlastně řešíme. Proč tomu věnujeme tolik pozornosti. Proč řešíme něco, co se zdá být z Bible tak jasné a jednoznačné?

ZDÁ SE BÝT ... ale není ... starší sboru to vědí, vedoucí mládeže to vědí, věrní mládežníci to vědí ... a přesto se čas od času snad v každé mládeži a v každém sboru objeví někdo, kdo s nevěřícím začne chodit.

I když jde o trochu jinou oblast, mám za to, že v tomto ohledu je to podobné. V tomto společenství se v otázce rozvodu a nového sňatku na leccems shodneme, ale naše zkušenosti ze sborového života přinášejí pestrou směs rozmanitých lidských osudů a situací, které někdy jen velmi těžko dokážeme zaškatulkovat a jako starší potom velmi těžko rozhodnout, podle jakého principu budeme jednat.

Ač si nemyslím, že bych měl nějakou bohatou zásobárnu zkušeností - působil jsem dosud na sborech, které nebyly na svatby nějak extra bohaté, ale i moje malá sbírka zkušeností je poměrně pestrá.

Chtěl bych teď některé z nich krátce popsat a potvrdit zkušenost Komise pro zásady, jak není vůbec snadné v několika větách popsat rozmanitost lidských osudů.

A ještě jedna prosba: jsou to anonymní příklady, prosím, nehledejte v tom své známé!

1. Zábrana stát se starším

Jako člen volební komise jsem mluvil s bratrem, jehož komise uznala za oslovitelného pro kandidaturu do staršovstva. Uměl vyučovat, rád se zapojoval do služeb, a tak jsme věřili, že by mohl být i dobrým starším.

Jeho překážkou však bylo to, že žil ve druhém manželství. Jenže: jeho první manželství, stejně jako rozvod patřili do jeho starého života. On uvěřil až tehdy, když ho jeho druhá manželka přivedla do sboru a k osobnímu vyznání Ježíše jako Pána. Ač prošel pokáním - podle mého vědomí naprosto standardním - přesto ho ještě dlouhá léta po obrácení trápil jeho dávný rozvod.

Pokud dobře počítám, tak to bylo až po nějakých 20 letech, kdy našel odvalu se do služby staršího přihlásit.

2. Laciná milost

Jiná situace, která mi přinesla několik bezesných nocí, se našich možností a schopností rozpoznat skutečné ryzí a opravdové pokání. Nakolik dokážeme poodhalit, co se skutečně skrývá za slovním vyjádřením.

Rodina s dětmi - muž je členem sboru, vyrůstal v něm od malička. Jedno období byl i starším sboru. Jeho manželka je ale stále jen přípravnou členkou.

Manželství se dostalo do vážné krize, ke kterému přispěl i pokus o sebevraždu manželky. Nakonec to dospělo k rozvodu. Jenže ještě dříve, než padl soudní rozsudek, a manželství bylo fakticky rozvedeno, tak muž, člen sboru začal chodit s jinou členkou. Už po několika měsících požádali staršovstvo o církevní sňatek.

Staršovstvo se shodlo - jak snadno - že bez pokání se to neobejde. Vedli jsme s manželkou předsvatební přípravu, při které dotyčný bratr ústy vyznal své hříchy. Mně osobně se však stále dokola vracela otázka, nakolik to bylo myšleno vážně a hluboce ... a nakolik to byl jeho plánovaný krok k cíli, k druhému manželství.

3. Uzel se rozmotal

Třetí příklad je ještě zamotanější. Bývalý člen sboru, který se ve sboru neukázal nějaká 4 roky, se najednou ozval s tím, že by stál o církevní svatbu.

Aby to nebylo tak jednoduché - kromě toho, že on se sborem neudržel žádný kontakt, tak už spolu žili - „na hromádce“ a ona byla rozvedená... ☹

Časem nám řekli, že církevní sňatek byl vlastně její nápad, protože on o sboru tak hezky mluvil. Trochu překvapivě, když jsme ho odtamtud vyloučili.

Tahle situace však měla jednu velkou výhodu: oni plánovali svatbu asi za 13 měsíců od chvíle, kdy jsme se sešli poprvé. Takže byla výhoda, že se s nimi můžeme setkávat, poznávat a doprovázet. Také jsme si řekli, že církevní sňatek v našem chápání není o budově a symbolech, ale především o lidech, o společenství. Začalo to dobře, vídali jsme se skoro každou neděli.

Nicméně ještě v polovině setkání jsem pořád přemýšlel, že je nakonec pošlu na úřad, a v modlitebně se budeme „jen“ modlit.

Ale pak se cosi zlomilo, ta mladá žena začala víc a víc poznávat Boha, začala chodit na skupinku základů a blížila se k obrácení.

Církevní sňatek jsme jim připravili, mladou ženu - už sestru pokřtili - a vyprošovali požehnání jejich 2 synům, při kterém slibovali, že je nebudou bránit církvi, aby se podílela na jejich výchově.

Co mi také utkvělo v paměti z jejich předmanželské přípravy, byl její výrok, že „Kdyby tyhle věci slyšela, tak se její první manželství nemuselo rozpadnout.“ Možná ano, možná ne, ale v tom předsvatebním doprovázení vidím velmi užitečný nástroj.

Důležitost prevence

Na obecnější rovině - asi ze všech svých zkušeností mohu potvrdit, že jakákoliv prevence je nesmírně důležitá a klíčová.

Čteme v Zásadách o prevenci nechtěného otěhotnění. Ale stejně tak předmanželská příprava nebo jakýkoliv program na podporu manželství rozhodně není ztrátou času.

Když budeme mít zmínky o této prevenci v rádech a zásadách, pak jenom dobře, ale hlavně, aby byly součástí našich sborových programů.

Je smutné slyšet o páru, který žádá o církevní sňatek, přičemž on vstupuje do svého druhého manželství a ona dokonce do třetího. Příležitost k doprovázení jako hrom! Kazatel asi uznal, že byly v té době kající. Nicméně předmanželská příprava nulová a rozhodnutí staršovstva o jejich církevním sňatku nezabralo víc času, než rozhodnutí o nákupu 6 nových ručníků☺
Nevymýšlím si. Bohužel.

Závěr

Vím, že většina z vás by určitě mohla přidat další a další zkušenosti. Možná mnohem zapeklitější, s náročnějším průběhem, se složitějším rozhodováním.

Mnohé z nich by ale jen potvrdily už vyřčenou zkušenost: jednoznačnost zvěsti Písma - na straně jedné - a rozmanitost lidského života - na straně druhé - se velmi složitě promítá do tvorby Zásad, Řádu, principů a pravidel života církve.